

Мій друг лелека

Михайло Слабошпицький

Ми з татом ловили рибу і варили при березі юшку.

Трохи далі від берега струнко стояв у воді очерет.

У казанку вже почало закипати, з пари й диму чулося тихе булькання.

І тут до нас прийшов лелека з перебитим крилом.

Невідомо, хто його скалічив,— хіба мало є на світі жорстоких людей, які убивають птахів і звірів, бо ніяк не хочуть повірити, що то — наші друзі

Лелека спинився за кілька кроків од нас і жадібно дивився на казанок.

— Він голодний,— сказав тато.

У відрі в нас було ще чимало риби. Я вибрав кілька дрібніших і кинув лелеці. Він одним хапом проковтнув кожную і знову дивився на казанок.

— Можна, я ще йому дам? — запитав я.

— Звичайно, міг би й не питати.

Лелека з'їв ще кілька рибинок. А потім підійшов ближче, і я побачив, що йому з рани сочиться кров.

Я ступив до нього, але він одразу ж одстрибнув.

Ось так налякали його злі люди. Він тепер не хотів нікому вірити.

Доки ми їли юшку, лелека так і стояв на тому ж місці. Сторожко пас очима кожен наш рух.

Я знову кинув йому риби. Цього разу він їв уже повільніше. І зовсім спокійно дивився на мене. Мабуть, уже не чекав ніякої неприємної несподіванки.

Ми стали збиратися додому.

— Ходімо з нами,— сказав я лелеці, хоч зовсім не сподівався, що він погодиться на цю пропозицію.

Але сталося диво: лелека слухняно пішов за нами.

Він ішов за кілька кроків позаду. Спинялися ми — спинявся і він. Намагався втягнути голову в плечі і розгублено хитав довгим дзьобом. Мовби казав: "Я вже вам зовсім вірю, але ще трохи сумніваюся..."

Ми рушали, рушав і він.

Зайшли до двору й лишили хвіртку відчиненою.

Лелека довго стояв у хвіртці й повільно водив очима то на вікна хати, то на повітку, то на льох. Мабуть, йому хотілося зайти, але він усе ще вагався.

Вулицею прогула машина, й він ускочив до двору.

Стояв тепер біля криниці й не зважувався рушити далі.

Я обійшов лелеку й зачинив хвіртку. Він стрепенувся, змахнув одним крилом, щоб утекти. Але так і лишився на місці

Тільки голосний стогін вирвався з широко розтуленого дзьоба.

Лелека ще раз оглянувся на зачинену хвіртку й журно зітхнув.

— Не бійся нас,— лагідно сказав я,— ми нічого поганого тобі не зробимо.

Він з надією подивився мені в очі і, мабуть, побачив, що я кажу правду.

Лелека вже не втікав. Дався перебинтувати крило. Терпів, хоч і постогнував, як заливали йодом рану.

...Жив у нашому дворі до самої осені. Вже й злітати почав на хату, на повітку. Анітрохи не боявся, коли я його гладив, брав їжу з рук.

А коли повищали небеса й зацвіли пташиними зграями, він дедалі частіше дивився вгору, мовби когось там виглядав.

— Залишайся в нас назавжди,— казав я йому.— Ти ж бачиш, тобі тут добре.

Але він заперечливо хитав довгим дзьобом.

Я зрозумів: лелека від нас піде.

Якось над нашою хатою пролітав гурт лелек. Від них на землю падав незримий клекіт. Вони дивилися вниз, начеб теж когось виглядали.

Мій лелека прощально глянув на мене, змахнув обома крильми й важко здійнявся над хатою, над садом, а далі — ще вище.

Він летів услід зграї.

Такі у них закони.

Чи наздожене, бо ж крило йому ще болить?..

Взимку я навіть почав забувати лелеку. А навесні, радий, що почалося тепло, зовсім забув його.

І раптом одного дня, коли все небо над селом засіялося пташиними голосами, з синьої високості впали на хату двоє лелек.

Вони приязно заклекотали до мене.

А я дивився на гостей і намагався впізнати: може, один із них — то мій друг.

І здалося, що впізнав.

Та й чому б це ні з сього ні з того вони до нас прилетіли?

Адже на нашій хаті лелеки ніколи раніше не жили.

А вони вже заходилися носити всяке галуззя й мостити собі гніздо...